

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 19.

9de mai 1897.

23de aarg.

En nat i de indiffe stove.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

De unge korsfarere.

(Fortsættelse.)

Andreas rystede paa hovedet. „Jeg lagde ikke merke til det; men derfor kunde det nok være saa“, sagde han. „Der var saa mange fillede, forfulgte børn rundt omkring. Pigen med det lange guldhair var større end de andre; hun stod alene og havde ved siden af sig en stor lurvet hund, den saa svært fint ud og havde hoved som en ulv.“

Den gamle oversatte for Bertel, hvad han havde hørt. Da Bertel hørte ham nævne hunden, blev han aldeles hvid i ansigtet af bevægelse.

„Hunden tilhører min søster“, udbrød han med svag stemme. Det maa have været hende. Men hvor er hun nu?“

Atter vendte den gamle sig mod Andreas. Stjont Bertel ikke kunde forstaa, hvorledes Wolf, som jo Otto havde faaet med, atter var kommet tilbage til søsteren, tvilede han ikke et øieblik om, at det var hende.

Men Andreas kunde ingen oplysninger give, og haabet begyndte atter at slukne i Bertels bryst. Naadløs stod han der foran sin gamle landsmand. Denne havde ondt af ham og lovede at gjøre, hvad han kunde, for at hjælpe ham at finde sine søskende. At han selv havde lidet haab om, at det vilde lykkes, kunde han ikke bringe over sit hjerte at sige.

Han fortsatte med at spørge ud de to italienske gutter, hvis væsentlige beskæftigelse var at drive om i gaderne, og for hvem mødet med Bertel var en ganske interessant afbøtning, som desuden muligens ogsaa kunde slaffe dem nogle blanke stillinger.

Til sidst vendte den gamle sig atter til Bertel: „Nu har jeg bedet gutterne at følge dig fra hus til hus og overalt spørge efter pigen, om I deraf kanse kunde komme paa

spor efter hende. Det er ialfald et forsøg værdt. Kom igjen imorgen og fortæl mig, hvorledes det er gaaet. Pietro er en kvik gut. Jeg for min del skal forøvrigt ogsaa have øinene aabne.“

Han vilde ikke tage mod nogen tak. „Du er min landsmand og en kjel ung mand“, svarte han, „saa det bare er mig en fornøjelse, om jeg kan hjælpe dig paa nogen maade. Hvis du skulde have lyst til ogsaa at bo hos en landsmand, mens du er her, saa saa bare bragt din hest hid, og jeg skal nok finde plads haade for dig selv og den.“

Bertel søgte sig ufigelig lykkelig ved dette tilbud, og endnu samme dag flyttede han hen til den gamle tysker. Denne var for en tyve aars tid siden paa en reise til Rom bleven gift med en enke i Italien, og havde siden boet her og fundet et godt udfomme i det fremmede land.

Næste dag begyndte Bertel sine eftersøgninger, ledsaget af Pietro. Andreas, som med egne øine havde seet den fremmede pige og mente lettelig at kunne gjenkjende hende, gik ud for at lede paa egen haand.

Genua var den største by, Bertel nogen-gang havde været i. Det var saa meget der, som vakte hans forundring. Saaledes blandt andet de pragtfulde store huse, som gjerne syntes at kunne passe for konger, og lige ved siden af dem de elendigste forsalene hytter, som næsten ikke saa ud som menneskelige boliger. Han forfærdeses over alt det smuds der var i byen, og kanse ikke mindre over den sorgløse lekfindighed, som disse brune ansigter bar præg af, og den dovenskab og ligegladhed, som han syntes at finde saa sørgelig meget af. Habet vakte hans dybeste beundring og havde en forunderlig magt over hans sjæl. Hvor vakkert laa ikke staden der med den hvide vakre udsigt over det blaa Middelhav! Det var en skjønhed, som var saa forskjellig fra den natur, han var vant til.

Bertel havde allerede boet i tre uger hos sin landsmand. Hver dag havde han om morgenen begyndt sin vandring omkring i byen og atter vendt træet tilbage om aftenen.

De første dage havde Giacomo altid haft et opmuntrende ord til han, naar han kom hjem. Men nu var han begyndt at møde ham med en tvilende hovedrysten og mene, at det ikke kunde nytte at lede længere. Han søgte at overbevise ham om, at han havde gjort alt muligt for at finde sine søskende,

og at det var ligesaa godt, at han ikke ventede for længe med at vende hjem; ellers vilde kanske faderen ogsaa tænke, at han havde mistet sin ældste søn.

„Men jeg maa finde dem; jeg kan ikke vende hjem uden at have fundet dem“, udbroød Bertel en aften, da den gamle Giacomo i bedste mening søgte at faa ham til at opgive sin frugtesløse søgen.

„Tro mig“, sagde den gamle, „de er sikkerlig begge døde. Hold ligesaa godt op med at søge efter dem. De stakkars børns grav vil ikke være at finde. Rid hjem og trøst gamle far i hans ensomhed.“

Bertel stod i en krog af det sparsomt oplyste vertshus i hvilket nogle mørke skjægede mænd sad og drak vin og snakkede sammen. Han stirrede aandsfræverende foran sig. Skulde alt, hvad han hidtil havde haabet og gjort, være forjævet? Aldeles modløs og fortvilet stod han og lænede sig mod væggen, og det var ikke frit for, at taarer trillede nedad hans kinder. Han kunde ikke se nogen udvei paa nogen kant. Kun en ting stod klart for ham: han kunde ikke vende hjem. Selv om han ikke opnaaede andet end at faa sikker oplysning om de kjære søskendes død, saa vilde han ikke komme hjem til faderen uden at bringe sikker efterretning om deres skjæbne. Men hvorledes dette skulde lykkes ham, vidste han ikke. En grensesløs smerte hvilede paa en tyk mørk sky over ham og skjulte fremtiden for hans blik. Han kunde ikke mere tænke, ikke mere haabe — bare hengive sig til stille trøstesløse sorg.

En af drillegæsterne i stuen havde lagt merke til Bertel og kom med en spottende bemærkning, og han sneg sig ud paa gaden for at være alene med sin sorg.

Der var ingen folk at se i den trange gade. Stjernerne funkede paa himmelen, og deres klare skin mindede den forladte yngling om hans fjerne hjem. Han syntes at se faderen staa og med haanden over sinene spejde ud i det fjerne og Helvigs spejde, slanke pigeffikkelse ved siden af ham, — han følte sig med engang grebet af saadan en usigelig hjemve.

Langsomt og som i drømme vandrede han gennem den lille gade, som natlig spørgelser fulgte hans sørgmodige tanker med ham. Faderen vilde dø af sorg, hvis han vendte alene tilbage. Havde kanske ikke allerede moderen sørget sig tilbøde over tabet af

sine kjære børn! Moderens blege stikkelse steg ligesom frem for hans blik og syntes at hviste til ham: „Søg videre!“

Bertel vandrede hen gennem de mørke gader uden at vide, hvor han gik. Tilfældt stødte han lige mod en murveg og kom først da til at tænke over, at han maatte være kommen langt væk fra Giacomo's bolig.

Hans øjne søgte at gennemtrænge mørket. Han forstod, at han maatte være kommen ind i en sidegade, som pludselig endte; men han kunde ikke forstaa, hvor i byen han var, eller om han havde været der nogen gang før paa sine vandringer gennem staden. Samtidig følte han sig overfaldt af en voldsom mathed og træthed i hoved og lemmer, saa han besluttede sig til at lægge sig ned og sove paa det sted, hvor han befandt sig; han vilde faa alligevel ikke finde hjem til Giacomo i mørket, og hvorfor skulde han da ikke ligesaa godt kunne lægge sig her som noget andet sted?

Det varede heller ikke længe, før han sovne. Han sov saa haardt, at han ikke merkede, at en mørk stikkelse nærmede sig ham i mørket. Det var en hund, som tilslut blev staaende foran den sovende med en klagende piben og med sin varme tunge slikke ham i ansigtet.

Bertel sov imidlertid saa hardt, at han alligevel ikke vaagnede, hvorfor dyret tilslut lagde sig ned med sit hoved tæt op til hans skulder. Det var allerede bleven lyst, da Bertel pludselig sprang op, vækket ved en saag knurren. Han saa sig forvirret omkring og udstødte i næste øieblik et høit skrig — et glædeskrig, idet han slog armene om hundens hals.

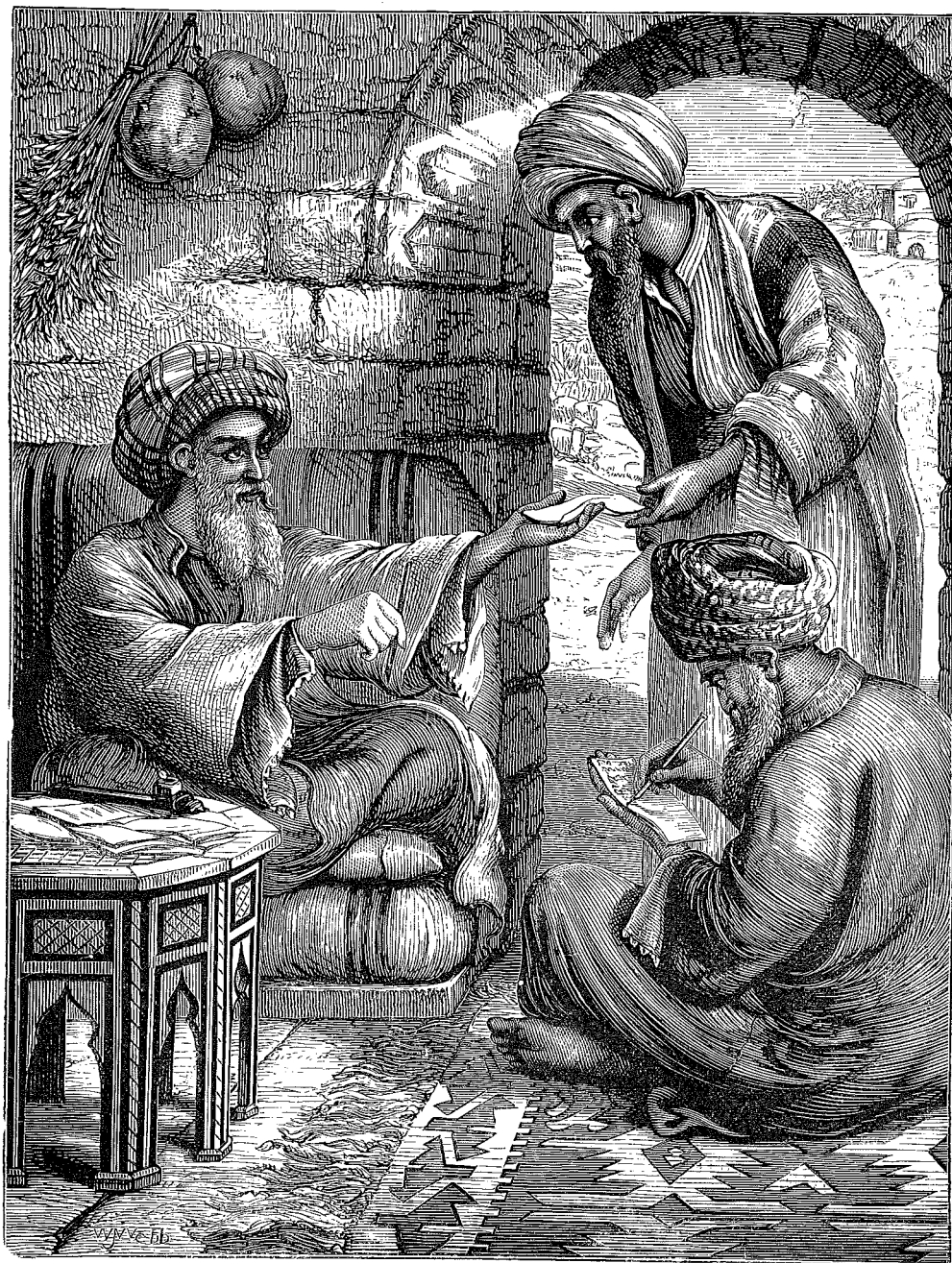
„Wolf, Wolf!“ udbroød han og klappede og hjærtegnede det kjære dyr paa enhver mulig maade.

Men hvor elendig det stakkars dyr saa ud! Hvor mager og lurvet den var! Den syntes længe at maatte have været herreløs og ikke have faaet den nødbendige mad.

Da Bertel reiste sig fulgte Wolf med.

„Hvor er Valborg?“ spurgte ynglingen og standsede. Men dyrets kloge øjne stirrede ufravendt op paa Bertel, som om den havde forstaaet hans spørgsmaal, men ikke kunde besvare det.

Bertel var i en meget beæget findsstemning. Han var ikke i tvil om, at naar han havde fundet Wolf, kunde søsteren ikke være langt borte.

Den utro husholder. Snc. 16.

San er fry

Men alle hans forsøg paa ved hjælp af Wolf at komme paa spor efter Valborg var forgæves. Det var tydeligt, at hunden længe maatte have været skilt fra hende, og at den fuldstændig maatte have mistet hvert spor af hende — kanske fordi hun var død. Men Bertel vilde ikke tro noget saadant; han var fuldt og fast overbevist om, at han nu snart vilde finde Valborg. Glædesstraalende vendte han tilbage til Giakomos bolig for at fortælle sin landsmand den gode efterretning om, at han havde fundet hunden og for at skaffe denne lidt mad, som den i saa høi grad kunde trænge.

Derpaa tog han Wolf med sig og vandrede ud i byen. Sverken Pietro eller Andreas var denne morgen kommet indom ham, og Giakomo mente, at de var kjede af at søge længere; de var heller ikke nu saa uundværlige, da Bertel havde lært ikke saa lidet italiensk, siden han første gang traf sammen med dem.

Som jebbanlig vendte han om aftenen hjem med uforrettet sag. Med sænket hoved sneg Wolf sig efter ham.

De nærmede sig langsomt Giakomos hus, da Bertel til sin forundring hørte nogen nævne sit navn. Det var den gamle tykker, som hurtig kom imod ham. Hans gamle, rynkede ansigt straalede af glæde.

(Fortsættes.)

En nat i de indiske skove.

(Med billede).

De tre vandrere havde vanskelig for at bane sig vei gennem skoven. Den ene af dem var en gammel hindu; det var Mali, slangebævergeren. Den anden var den unge Robert; det store indiske oprør var nys udbrudt, og den unge europæer havde sin gamle ven at takke for, at hans liv var frelst. Forklædt som hindu var han nu paa flugten nordover sammen med Mali og den unge hindugut Miana.

Ofte kunde de have vandret længe henad en sti, men tilslut paa grund af uovervindelige hindringer nødsages til at vende om og søge at finde frem et andet sted i samme retning. Til andre tider maatte de vade tilknæs i den sumptige jordbund, og Robert forstrækkedes mere end engang ved, at han

med sine bare ben kom til at træde paa en slange.

En times tid før solnedgang gav Mali tegn til, at de skulde stanse.

„Vi maa desværre finde os i at vandre bare om lyse dagen, selv om det er aldrig saa varmt“, sagde han. „Allene paa den maade kan vi undgaa de vilde dyr, og det vilde ogsaa være umuligt i mørket at finde frem. Til nattekvarter faar vi vælge høie træer, og da pantherne snart vil snuse os op og søge at faa tag i os, maa vi natten igjennem lade et baal brænde ved foden af vort sovested.“

Et stort figentree, hvis mægtige stamme hævede sig lige ved en rislende bæk blev denne gang bestemt til hvileplads. Snart havde man tændt op et baal, og de to gutter samlede tør ved for natten. Det tilberedte derefter sit simple aftensmaaltid og klatrede saa op mellem de store grene, hvor enhver uden vanskelighed fandt sig et bekvemt hvilested. Solen forsvandt netop paa himmelen, da de lagde sig til ro, og det var godt, de nu var færdige; thi snart var alt indhyllet i det dybeste mørke, og samtidigt forstummede papegøjernes lystige loffen og strigen.

De første natte timer forløb rolig. Siden flammede klart, og det var stille i skoven. Da lød der pludselig gjennem mørket et frygteligt brøl, som efter fulgtes af en hel del uhyggelige hyl.

„Tigrene er ude paa jagt“, sagde Miana, som ogsaa nu var vaagnet. „De er sikkert paa spor efter et stort bildt.“

„Jager virkelig tigrene nogengang i skovevis?“ udbrød Robert.

„Nei, som regel ikke. I altsald ikke flere end de, som hører til samme familie. Men er der lidet nytte at finde, hænder det dog, at mange tigre samler sig for at angribe et større dyr, som en enkelt ikke kan klare.“

„Ja“, tilføjede Mali, „paa den maade kan det lykkes tigrene at faa bugt med baade elefanter og næshorn.“

Brølene kom nærmere og nærmere. Selve kampen var tydeligvis allerede begyndt, og midt mellem brølene og hylene hørtes en pustende og blæsende lyd, som fra en kæmpe-trompet.

„Det maa være en elefant“, sagde Miana, „en elefant som er kommet væk fra sin hjord.“

Pludselig knagede og bragede det i træerne

rundt omkring, jorden skjælv, og de tre slygtninge kunde se det mørke omrids af en vældig elefant. Ikke mindre end ti tigre jagede dette stolte bytte. En af dem havde allerede slaaet klørne i elefantens hals, og en anden sprang i lange hop ved siden. Det forskrækkede dyr for som et lyn forbi baalet, som blot nogle sekunder behjste den vilde jagt. Derefter forsvandt alt i mørket, og kun øret hørte, hvad der nu fulgte.

Med bankende hjerte sad de tre venner og lyttede. Snart begyndte hylene med dobbelt voldsomhed — det drømmede i jorden, som om en klippe skulde bære styrket ned — elefanten var falden, og feierherrene strede om sit bytte.

„Stakkars elefant!“ udbrød Robert.

„Ja, stakkars elefant!“ — gjentog Miana, „men vi maa kanske takke den for, at vi faar en nogenlunde rolig nat. Tigrene har nu mad nok og behøver ikke bort kjød. Du, Miana, sover ikke saa tungt som os andre. Du maa endelig passe paa, at baalet ikke brænder ned. Ellers er det ude med os.“

Gutten kastede ny ved paa; ilden flammede op, og snart sovned de trætte vandrere atter.

Mene Robert var ikke istand til at faa nogen rolig søvn, hvor træet han end var. Det stakkars forfulgte dyr og den vilde jagt havde gjort saadan uhyggelig indtryk paa ham, og tilbels blot halvt sovende lyttede han efter hver lyd fra skoven.

Det var ikke vanskeligt at høre dyrene, som holdt maaltid derhenne i skoven. Men foruden det hørtes der flere gange knagen og bragen mellem træerne — en hjort, et vildsvin slygtede forbi baalet, forfulgt af et eller andet robdyr. For hver gang saa Robert forskrækket hen til barmen; men da denne brændte klart, lukkede han atter sine trætte øine. Da var det med engang, som om han hørte en slags mjauen i nærheden. Han reiste sig op. Det var mørkt omkring ham. Af baalet var der nu blot igjen en del glødende kul. Han havde altsaa denne gang sovet noksa længe. Han spejdede gennem mørket for om muligt at opdage noget. Og tilslut opdagede han to runde lysende øine, som stirrede mod han paa kort afstand.

„Miana, Miana!“ hviskede han skjælvende.

„En tiger — ilden er næsten sluknet.“

Uden at svare gled den unge hindu ned ad træets stamme, traadte forfigtig hen til

barmen, greb en halv forkullet gren, sving den i luften, saa den tog til at brænde, og slyngede den saa med sikker haand mod sin usynlige fiendes funklende øine. Et gennemtrængende hyl var svaret, og det trusne dyr slygtede ind i skoven igjen.

„Der sit du løn som fortjent, din fredsforstyrer!“ lo Miana idet han kastede en masse ved paa barmen, saa denne blaffede op. I næste øieblik var han atter oppe i træet.

„Det maa have været en panther“, sagde han. „Tigernes øine lyser mere rødt om natten. Det var godt du bækkede mig. Ellers vilde bækket rolig have ventet, til ilden var ganske sluknet, og saa hentet en af os ned. Og da er jeg ræd for, det vilde være blevet mig.“

„Hvorfor ikke ligesaa godt en af os andre.“

„Dig havde den neppe valgt“, lo Miana, „baade tigrene og dens slegninger skal like bedre kjød af os hinduer end af eder hvide. Og hvem der har bedst kjød enten jeg eller gamle Miana kan vel ikke være stor tvil om.“

Denne første nat i skoven var uendelig lang for Robert. Han sit efter pantherens besøg ikke sove mere. Tilslut blev der dog en ende paa mørket, og det klare dagslys gav alt et andet udseende. Robbdyrene søgte tilbage til sine huler, og da solen kastede sine straalr ind mellem træerne, hørtes de høie hu—hu strig fra en del aber, og denne morgenhilsen bekværedes snart fra tusender af struber. Skovens dyr var vaagnede til nyt liv.

Baafuglene rystede sine brogede fjær og slog under hæse strig hen til den aabne plads, hvor de ved den klare bæk kunde udbrede sin farverige pragt. Sølvfasaner og andre fugle kom flyvende for at faa sig en morgendrik. Svillen modfætning dannede ikke denne fredelige scene til det skuespil, som var bleven opført blot saa timer tidligere paa samme sted.

Fristelsen har en forbundsfælle i dit hjerte, som sover, naar du vaager, men vaager, naar du sover.

Vi klager saa ofte over mangel paa sandhed hos menneskene og fremmer dog løgnen derved, at vi ikke kan taale sandheden.

Den utro husholder.

(Med billede.)

du kan læse fortællingen om den utro husholder i Luc. 16, 1—9.

Han var husholder hos en rig mand, og saa kom hans herre og sagde: „Gjør regnskab for din husholdning.“ Husholderen spurgte sig selv, hvad han nu skulde gjøre. Men han betænkte sig ikke længe; han vidste, hvad han vilde gjøre for at have gode venner, naar han mistede sin stilling.

Saa kaldte han til sig den ene efter den anden af sin herres skyldnere.

„Hvor meget er du min herre skyldig?“ spurgte han den første. Han sagde: „Hundrede fæde olje.“ — „Du kan slippe med femti,“ sagde husholderen.

Da den anden kom, spurgte han ogsaa ham: „Hvor meget er du skyldig?“ — „Hundrede maal hvede,“ var svaret. — „Du kan slippe med otti,“ sagde husholderen.

„Denne verdens børn er klogere end Ihsjets børn i sin slegt,“ siger Jesus, da han har fortalt denne lille historie. Og han vil, at vi af den skal lære at være kloge. Ikke skal vi ligne den utro husholder i at bruge flette midler, det ved vi nok af Guds ord. Han benyttede syndige midler, fordi han var en ond, ugudelig mand; et Guds barn vil sty al løgn og alt bedrag. Men vi skal lære af ham at vise klogskab og benytte alvorlig de midler, Gud har givet os til vor sjæls frelse.

Og sliq som den utro husholder skyndte sig! Maatte menneskene skynde sig ligesaa meget med at benytte alle midler til sin sjæls frelse.

Han er kry.

[Se billedet.]

Han er kry! Synes du ikke at kunne se det paa ham? Han er sønnen paa gaarden han! Og far hans har penge! Han mener sig at være noget til far.

Men om han allerede indbilder sig at eie baade gaard og penge, saa er det noget andet, han ikke eier, og det er sine medmenneskers kjærlighed. Ingen synes om den kry, stolte gut, som altid gaar omkring med en vigtig mine.

Og saa gaar det gjerne i livet. Den, som er stolt og kry, har vanskeligt for at faa venner. Det er saa egenstaber, folk liker daarligere end hovmod. Den stolte er ogsaa sjelden lykkelig. Han er stor i sine egne tanker og mener sig let mistkjendt af andre; derfor blir han utilfreds.

Et gammelt ord siger: „Hovmod staar for fald,“ og det er noget, man saa ofte har eksempel paa. Det er jo ogsaa noget lignende, Jesus udtaler i de bekjendte ord: „Hvo sig selv ophøier, skal fornedres.“ Det er nemlig ikke alene mennesker, som synes daarlig om den hovmodige, men ogsaa Gud i himmelen. „En vederstyggelighed for Herren er enhver hovmodig,“ staar der i Guds ord.

Opl. paa gaader i nr. 17.

Bogstavgaade: Regninger.

Billedgaade: Jorden er en stor kugle, som ustantelig dreier sig om sin egen akse.

Billedgaade.

K 18

N

S

R

U

